

NOVEMBER

*Kom je jezelf tegen?
Doe dan even de groeten!*

(Positiviteitskalender)

Zondag 1 november

Etappe 306: Jonger dan je ooit zult zijn

Wakker worden met wiskundesommen, da's weer eens iets anders. We hebben ons gestort op lineaire vergelijkingen met onbekenden, Tante Weetgraag en ik. Ze was slaperig en ongeïnteresseerd en leek in niets op het nieuwsgierige meisje dat ze altijd was. De puberteit hakt er flink in. Maar met een belangrijke overhoring in het vizier, heeft ze het exacte deel van haar hersencellen toch wakker weten te schudden en hadden we twee uur later pagina's vol vergelijkingen met wel x'en en y'en, maar gelukkig geen a's en b's meer. Opgelost! Maar of dat bij die overhoring ook zal lukken? Ter gelegenheid van haar verjaardag over anderhalve week gaan we binnenkort hiken. Bij dat woord zie je haar tot leven komen. Van Culemborg naar Nieuwegein struinen en natuurlijk iets-lekkers-to-go scoren onderweg. Ik weet zeker dat ze voor die tocht de 'waaroms' als eerste in haar rugzak zal stoppen.

Het is alweer november. De maand die ooit begon met een overvloed aan verjaardagen. Maar tijden veranderen. Overleden, gescheiden, corona en zo is onze agenda leeg en gaan we vanaf donderdag een paar dagen uitwaaien in Zeeland. Hoe zal het over ruim drie weken zijn? Als ik zelf jarig ben en 65 word? Dat was ooit een mijlpaal waar een groot feest bij hoorde. En eerlijk gezegd voelt dat nog steeds zo. Maar waarom eigenlijk? Met pensioen ben ik al en AOW krijg ik pas bij 67. Voeg daar corona aan toe en het zal op z'n gunstigst een onvergetelijke blokjesverjaardag worden, zoals mijn 18^e verjaardag een onvergetelijke sneeuw witte-autoloze-zondag-verjaardag werd vanwege de oliecrisis en mijn 50^e verjaardag een onvergetelijke code-rood-storm-verjaardag omdat heel Nederland de weg niet op mocht. Hoe dan ook, ik voel me dankbaar. Niet in het minst omdat we net gehoord hebben dat alles goed is met het nieuwe, kleine wondertje in de buik van Parkdochter. Het breien kan weer beginnen. Kleertjes voor een meisjespop. Of zou ik deze keer de al jaren klaarliggende aap in z'n stoere jongenspakje kunnen afstoffen? Maar ik kan het er niet op gokken, dus toch: aan de brei.

Op een blaadje van een oude kalender las ik: 'Bekijk het van de zonnige kant; hoe oud je ook bent, je bent jonger dan je ooit zult zijn'. Toepasselijk voor deze maand. Op weg naar de 65 en toch elke dag jonger dan ik ooit zal zijn.

Maandag 2 november

Etappe 307: Cut off gehaald

Iedere dag wachten we min of meer gespannen op de cijfers van het RIVM. Nu móeten de maatregelen van bijna twee weken geleden gaan werken. Zo niet, dan volgt de in de aanslag liggende klopper van Onze Mark waarmee hij de gong voor een volledige lockdown over ons land zal laten galmen.

Maar zoals na een bergpas plots het dal aan je voeten ligt, zo lijken we juist vandaag aan de afdaling van een alpenhoge berg coronabesmettingen te zijn begonnen. Eindelijk, net voor de *cut off*. 'Er waren 8.431 nieuwe corona-positieven', sprak de nieuwslezer deze avond opgetogen. Te gek voor woorden dat we daar blij mee zijn.

Vanmiddag wachtte me een serieus interview. Juf Regel had zich goed voorbereid en kwam met een flinke lijst vragen over trailrunnen. Wat is dat, wat heb je nodig, hoeveel moet je trainen, wanneer kun je aan wedstrijden meedoen en hoe oud moet je zijn. Ze had een schrift bij zich waarin alle antwoorden nauwlettend werden genoteerd en kwam daarna met een wensenlijstje van foto's die haar verhaal konden verduidelijken. 'Graag met blubber en als je door het water loopt. En ook graag als je op een podium staat en ook een startnummer en een diploma als je dat hebt.' We zijn samen naar boven geweest om mijn hele trailuitrusting onderste boven te keren en hebben verschillende plakboeken verslonden. Tot er genoeg materiaal was voor een tiptop reportage over een trailrunnende oma.

Nu we het er toch over hebben. Ons Trailclubje heeft zelf maar een lichtje aan het eind van de geen-evenementen-tunnel aangestoken. We hebben ons opnieuw ingeschreven voor de Transylvania trail in het Roemeense Bran. Voor ons is twee keer al scheepsrecht. Start en finish in het beroemde Dracula Castle ter plaatse. Daartussen 50 km genieten in het sneeuwzekere Roemeense Bucegi gebergte. Eind mei 2021 gaat het gebeuren, tegen die tijd is corona geschiedenis. Hopen we.

Mijn lijstje vormde zich afgelopen weekend verrassend makkelijk.

Lijstje 16: Blijmakers

- *Bos bloemen met vrolijke kleuren op tafel*
- *Fruitsorbet op een terrasje*
- *Op een bankje in de zon met uitzicht op besneeuwde toppen*
- *Onverwacht weg zwijmelen bij lievelingsmuziek op de radio*
- *Fris gewassen bed met lavendelgeur*
- *Elke gezonde finish van een loopavontuur*
- *Een tafel vol vrolijke kinderen en kleinkinderen*
- *Samen met wie dan ook huppelen en Joepie Joepie zingen*
- *Met de trein op reis, maakt niet uit waarheen*
- *Cappuccino-to-go op een boomstronk*

Dinsdag 3 november

Etappe 308: Piepklein juichje

De dag verdween in de avond zoals alle visite op een verjaardag opeens vertrokken kan zijn. De coronanieuwsgong van zeven uur leek de wereld stil te leggen. In ieder geval onze huiskamer. Zoals altijd: Onze Mark links, de gebarentolk-die-niet-Irma was in het midden en compagnon Hugo rechts. Voelde eng vertrouwd. De boodschap was wat we eigenlijk al wisten (er was weer precies genoeg 'gelekt'): toch een verdere lockdown. Ik kan dat woord niet meer horen en loof een prijs uit voor wie een betere, meer hoopgevende term weet. Met een bonus als het een origineel Nederlands woord is. Alle openbare gebouwen dicht, zwembaden dicht, nog maar twee mensen per dag op bezoek en maximaal met z'n tweeën samen op straat. Zegen voor ons allen: de scholen en kinderopvangcentra blijven open. Ergens diep in mij voelde ik een piepklein juichje.

Het bestuur van Phoenix deed er nog een schepje bovenop. Ze willen niet de grenzen op zoeken. Dus hoewel de training van morgenavond gewoon door mag gaan, omdat de maatregelen pas morgenavond om 22:00 uur ingaan, hebben ze met onmiddellijke ingang alles stil gelegd. En nee is nee. Zoals in een harmonieus gezin is er alle begrip, maar zuur is het wel.

Het zwemjuffie kon er ook niets aan doen. Ze deed nog meer haar best om het allemaal leuk te maken met een buikspierentoegift voor twee weken spierplezier. Daarna werden we zo ongeveer met de bezem het bad uitgeveegd. Er stonden alweer nieuwe zwemmers te popelen voor voorlopig hun laatste keer.

Ze denken dat het twee weken gaat duren. Dat weten ze natuurlijk helemaal niet, maar twee weken klinkt niet zo lang, dat maakt het draaglijker. Daarna staan ze er gewoon weer om nieuwe weken aan te kondigen. Op dinsdagavond, als de gong gaat, om 19:00 uur. Ze laten ons echt niet in de steek. Gelukkig heeft Ajax zonet gewonnen. Waar je al niet blij van wordt. Terwijl ze vanochtend pas wisten wie er coronavrij waren en dus mochten spelen.

Woensdag 4 november**Etappe 309: Fietsenrekken**

Met een extra set beddengoed hoeven we de doorgebrande wasdroger niet te vervangen, want voor meer dan lakens drogen is hij al acht jaar niet gebruikt. Maar omgekeerd kan ook: een nieuwe wasdroger kopen en de kast niet vol stoppen met lakens. Tijdens de koffie hebben we de technische gegevens van de eventueel aan te schaffen droger bestudeerd en eenmaal op weg naar de Makro hebben we besloten naast een wasdroger ook een extra set lakens te kopen. Of was het toch omgekeerd? We worden tenslotte een dagje ouder. Maar jonger dan je ooit zult zijn.

Als je de weinige dorre blaadjes aan de bomen er even af dacht, leek het vanmiddag wel een vroege voorjaarsmiddag op het Wielrevelt. De kleine, doorzichtig witte wolkjes bleven op veilige afstand van de zon, zodat die de ochtendkou vliegensvlug had kunnen verjagen. Overal tweetallen die een warmfrisse neus aan het halen waren. Met een opgewektheid die bij de lente past. Je kunt er niet vroeg genoeg mee beginnen, met die groepjes van twee, dan ben je gewend als het moet: morgen.

Voor het eerst heb ik naar mijn nieuwe horloge 'geluisterd'. Bij het opstarten gaf hij een trainingssuggestie: 37 minuten trainen in een tempo van 6 minuut 40 per kilometer. Precies goed. Heb een rondje ingelopen over het platgetrapte molshopenpaadje (zouden ze verhuisd zijn?) en onderweg rondrijdende medewerkers van Natuurmonumenten gewezen op het gevaarlijk omhoog staande antislipgaas op het bruggetje dat juist gevaar zou moeten voorkomen. Daarna 5 keer 200 meter voor een tempo-boost. Tijdens het uitlopen bleken die 37 minuten ruimschoots maar niet overdreven om en klopte de gemiddelde snelheid. Kreeg zelfs complimenten van mijn horloge. Wat wil een mens nog meer.

Ik was er met de fiets naartoe gegaan. Eigenlijk van de zotte dat die dan tegen een boom moet, met de ketting om die boom. Heb op de terugweg beide parkeerplaatsen aan de andere kant van de weg nog eens goed afgezocht. Nergens een fietsenstalling te bekennen. Wel meer fietsen tegen palen, prullenbakken en bomen. Dus heb ik er zojuist een mail aan gewaagd. Of ze, als ze dat gaas komen repareren, gelijk ook fietsenrekken willen plaatsen. We gaan het zien.

Donderdag 5 november**Etappe 310: Naoko**

Tot ruim na enen heb ik liggen lezen gisteravond. Dat had ik nog nooit gedaan. Doorlezen tot een boek uit is, tot diep in de nacht. 'Erin' willen blijven, niet willen loslaten. Meeleven en meegroeien naar het einde. Nog lang daarna bleven de woorden rondwandelen in mijn hoofd. Tot ze, net als ik, omvielen en, terug in het boek ('Het meisje in de witte kimono' van Ana Johns), in diepe rust op het nachtkastje over mij hebben gewaakt.

Tijdens onze reis naar Japan twee jaar geleden vertelde de gids over de ongekende afkeer van Japanners tegen 'gemengde' huwelijken. Als Japans meisje of jongen met een blanke geliefde was emigreren de enige weg naar geluk. In Japan had je dan